

Explosieve Interactie

In de VS stond Science Education nauwelijks op de politieke agenda totdat de Spoetnik boven het land bewoog (1957). De piepende signalen (20 en 40 MHz) maakten de Amerikanen uitermate nerveus, nu konden de Russen vanuit de ruimte hun land bespioneren. President Eisenhower probeerde het volk gerust te stellen en opperde dat zo'n balletje weinig voorstelde. Deze houding werd hem niet in dank afgenomen, de mensen maakten zich nu nog meer zorgen. Gevolg was dat er geld beschikbaar kwam voor een nieuw *Physics Curriculum*.

In Nederland hebben we een goede traditie in lesmethoden voor natuurkunde. Zelf heb ik gewerkt met *Scoop*, een voor de docent uitdagende reeks lesboeken. De leerlingen dachten daar vaak anders over, die vonden de opdrachten veel te moeilijk. Een van mijn kinderen is opgegroeid met *Interactie*, het lesboek dat via uiteenlopende thema's aandacht heeft voor de wisselwerking tussen de natuurkunde en het dagelijkse leven. Mijn zoon vond de titel maar niks: 'Ze bedoelen dat je interactief bezig bent, maar uiteindelijk blijft het leerwerk om een voldoende te halen.'

Dat kon ik niet ontkennen. Overigens vond ik het al aardig geformuleerd voor een puber. Mijn eigen middelbare schoolkennis is gevormd door *Natuurkunde op corpusculaire grondslag* en ik moet bekennen dat ik mij toen nooit heb afgevraagd wat die corpusculaire grondslag dan wel was.

Het zijn merkwaardige titels voor lesmethoden natuurkunde, en ach, is dat eigenlijk een probleem? What's in a name? Welnu, ik heb zelf nogal onplezierige herinneringen overgehouden aan *Interactie*. Ik zal dat toelichten.

Wij waren op reis voor de viering van Oud en Nieuw. Op het perron en daarna in de treincoupé was het druk, maar het vertrek ging voorspoedig. Echter, na een half uur schrikt mijn zoon op en meldt dat hij iets is

vergeten, zijn rugzak is achtergebleven op het treinstation. Ik vraag wat er zoal in zat.

'Al mijn vuurwerk.'

Dat vind ik nauwelijks een beletsel. We komen de feestdagen moeiteloos door zonder knallen. Toch vraag ik: 'Wat nog meer?' 'Mijn wekker.'

Dat is sneu, maar met een smartphone kan de jeugd ook opstaan. Ik wacht op een vervolg en dat komt er inderdaad: 'Ja paps, er zit ook mijn natuurkundeboek in en ik heb een toets in de eerste week van januari.'

Ik ben om. Dit gaat problemen opleveren. We moeten terug.

Op het perron op Utrecht CS is niets te vinden. We melden ons bij de spoorwegpolitie. Is er een rugzak gevonden? We tonen onze ID en worden meegenomen naar een kamertje. Daar wacht een nors kijkende marechaussee: 'Wat denkt u dat wij met achtergelaten spullen doen?'

Ik suggereer: 'Daar heeft u een depot voor?'

Dat blijkt niet de juiste attitude te zijn. Het is niet aan mij om vragen te stellen. De man vervolgt: 'Wanneer we een aftandse rugzak vinden met staafjes springstof, een wekker en een boek met formules, dan is dat geen normale rugzak, niet-waar?'

Vader en zoon zwijgen.

'Beseft u dat als de EOD meerdere perrons had afgezet om het zaakje onschadelijk te maken, u dan een fikse factuur kon verwachten?'

Ik begrijp het, de service van de Explosieven Opruimingsdienst Defensie is niet kosteloos.

'We hebben op camerabeelden uw gedrag bekeken. Het leek ons dat u eezame burgers bent. De tas ligt hiernaast. Maar u begrijpt natuurlijk dat wij kosten hebben gemaakt bij het opruimen van dit pakketje.'

Mijn zoon toont zich weinig interactief als ik de toegeschoven boete voldoe.

